

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **I. S.**, zastoupené JUDr. Lucií Mališovou, advokátkou, se sídlem Nádražní 417, Frýdlant nad Ostravicí, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihočeského kraje**, se sídlem Pražská 558, České Budějovice, proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 12. 2015, čj. KRPC-166812-43/ČJ-2015-020023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 12. 2. 2016, čj. 10 A 13/2016 - 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Lucií Mališové, advokátce, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 3400 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 27. 11. 2015, čj. KRPC-166812-24/ČJ-2015-020023 (dále jen „rozhodnutí o zajištění“), zajistila žalobce na dobu 30 dnů ode dne omezení osobní svobody (k němuž došlo 25. 11. 2015) za účelem jeho předání podle Nařízení rady (ES) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). V záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaná tuto dobu zajištění prodloužila o 28 dnů podle § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II.

[2] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Nepřisvědčil námitce, že rozhodnutí o prodloužení doby zajištění žalobce bylo nezákonné, jelikož bylo vydáno podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které neobsahovalo vymezení objektivních kritérií pojmu „*vážné nebezpečí útěku*“. Krajský soud naopak dovodil, že v době vydání napadeného rozhodnutí (18. 12. 2015) zákon o pobytu cizinců vymezení těchto objektivních kritérií v § 129 odst. 4 obsahoval a žalovaná existenci vážného nebezpečí útěku ve stěžovatelově případě podle uvedených kritérií posoudila.

[3] Za neopodstatněný považoval krajský soud též žalobní bod, v němž žalobce tvrdil nepřiměřenost zásahu do svého soukromí a práva na osobní svobodu napadeným rozhodnutím. Poukázal na obecnost uplatněné žalobní námítky a zdůraznil, že žalovaná vzala v potaz všechny pro věc relevantní skutečnosti, jež v průběhu správního řízení zjistila, či vyslyšela, zvažovala možnost uložení zvláštních opatření a zabývala se i přiměřeností prodloužení doby žalobcova zajištění. Přitom zohlednila, že žalobce v průběhu správního řízení s žalovanou nikterak nespolečně pracoval, na území České republiky se nacházel bez cestovního dokladu či jiného dokladu totožnosti a také výslovně uváděl, že nechce setrvat v České republice, nýbrž vycestovat do Francie, ač podal ve Španělsku žádost o azylu. V důsledku uvedeného žalovaná dovodila vážné nebezpečí útěku i potřebu prodloužit dobu žalobcova zajištění, aby nedošlo k ohrožení či znemožnění jeho předání do Španělska. To krajský soud nepovažoval za nepřiměřený zásah do žalobcova soukromí a práva na osobní svobodu.

[4] Nakonec krajský soud neshledal důvodnou ani výtku, že žalovaná v rozhodnutí o prodloužení doby zajištění pouze převzala závěry z rozhodnutí o zajištění, aniž zkoumala aktuální okolnosti dané věci, především možnost uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Krajský soud zdůraznil, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaná uvedenou otázkou podrobně zabývala, a ač možnosti využití mírnějších opatření posuzovala, opodstatněnost jejich uložení namísto prodloužení zajištění nedovodila. Krajský soud zde upozornil, že využití zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců není před rozhodnutím o (prodloužení doby) zajištění nezbytné. Vyvrátil i námitku, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, z čeho žalovaná dovodila, že žalobce do Španělska dobrovolně nevycestuje. Uzavřel proto, že napadené rozhodnutí není nezákonné a nejsou zde ani vady v postupu žalované.

[5] Krajský soud se závěrem vyjádřil i k žalobnímu návrhu, v němž žalobce „z opatrnosti“ navrhoval zrušit vedle napadeného rozhodnutí též rozhodnutí o zajištění. Zdůraznil, že rozhodnutí o zajištění bylo předmětem jiného soudního řízení, v němž krajský soud rozhodl rozsudkem ze dne 11. 1. 2016, čj. 10 A 1/2016 – 19, který nabyl právní moci dne 11. 1. 2016. Za předpokladu, že by o takovém návrhu žalobce (na zrušení rozhodnutí o zajištění) dosud nebylo rozhodnuto, krajský soud by jej musel odmítnout jako opožděný podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

III.

[6] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností. Napadený rozsudek považoval za nezákonný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., navrhl jej proto zrušit a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatel namítal, že nezákonnost napadeného rozsudku spatřuje v tom, že se dostatečně a srozumitelně nevypořádal s námitkou nezákonnosti rozhodnutí o zajištění,

kteřá je dána v důsledku nedostatku vymezení objektivních kritérií pojmu „*vážné nebezpečí útěku*“ v § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015. Bylo-li v případě stěžovatele nezákonné jeho prvotní zajištění, nemohla být doba jeho zajištění zákonným způsobem prodloužena. Rozhodnutí o zajištění bylo podle stěžovatele podkladem rozhodnutí o prodloužení doby zajištění, tudíž měl být jeho přezkum proveden podle § 75 odst. 2 s. ř. s.

[8] Stěžovatel neopomněl poukázat na skutečnost, že napadený rozsudek, stejně jako napadené rozhodnutí, zcela postrádá úvahy o možnostech aplikace § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015 v souvislosti se stěžovatelovým prvotním zajištěním, tudíž jsou obě tato rozhodnutí nepřezkoumatelná. Krajský soud byl povinen přezkoumat nejen napadené rozhodnutí, ale i rozhodnutí o zajištění, které bylo jeho podkladem, a měl se zabývat splněním podmínek samotného zajištění, jakož i naplněním objektivních kritérií „*vážného nebezpečí útěku*“ ke dni 25. 11. 2015, kdy došlo k omezení stěžovatelovy osobní svobody.

[9] Stěžovatel krajskému soudu také vytýkal, že v části rozsudku, obsahující argumentaci související se slovním napadením tlumočnice stěžovatelem v průběhu správního řízení, nedůsledně aplikoval § 75 odst. 1 s. ř. s., neboť přihlédl ke skutečnostem, jež nastaly v průběhu správního řízení, ale nebyly zde v den zajištění stěžovatele.

IV.

[10] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na vyjádření k žalobě ze dne 7. 2. 2016, jež bylo součástí spisu krajského soudu, a doplnila, že se ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu.

V.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Stěžovatel poukazoval na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek úvah týkajících se posouzení zákonnosti rozhodnutí o zajištění. Uvedená námitka tedy směřuje k nedostatku důvodů napadeného rozsudku. Takovou vadou však napadený rozsudek netrpí.

[14] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již dříve vyslovil k nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nedostatek důvodů, že musí být založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoli na dílčích nedostatcích odůvodnění a musí se jednat o takové vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Uvedenými vadami mohou být zejména případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 – 75, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, čj. 9 As 40/2011 – 51, dostupné, stejně jako všechna dále uvedená rozhodnutí, na www.nssoud.cz). Tyto závěry platí obdobě i pro rozhodnutí správních orgánů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, čj. 5 Azs 236/2015 – 34).

[15] V posuzované věci se však krajský soud takových pochybení nedopustil. Při vyslovení svých úvah v mezích včas uplatněných žalobních bodů provedl nad rámec nutného i rozbor § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění do 17. 12. 2015, ač o jeho aplikaci v dané věci

nešlo. Je zřejmé, z jakých skutkových okolností případu vyšel, jak o nich pojednal i jakými úvahami se při posouzení jednotlivých žalobních námitek řídil.

[16] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů nelze spatřovat v tom, že krajský soud neprovedl přezkum rozhodnutí o zajištění. Stěžovatel se totiž mylí, má-li za to, že uvedené rozhodnutí bylo podkladem pro rozhodnutí o prodloužení doby zajištění (napadené rozhodnutí) podle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. Jedná se o dvě samostatná rozhodnutí vydaná v samostatných řízeních, způsobila také samostatného soudního přezkumu. Přestože obě tato rozhodnutí spolu věcně (i časově) souvisejí, resp. na sebe navazují, je každé z nich prvním úkonem v řízení (srov. § 129 odst. 3 a § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců). Je proto vyloučeno se v řízení o prodloužení doby zajištění cizince zabývat zákonností rozhodnutí o prvotním zajištění. Zde lze souhlasit s tím, co uvedl krajský soud, totiž že námitky proti rozhodnutí o zajištění v řízení o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby zajištění by bylo třeba považovat za opožděné. Lze tedy shrnout, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[17] Ve světle výše uvedeného je zřejmé, že veškeré stížní námitky směřující k přezkumu rozhodnutí o zajištění nemohou obstát. Krajský soud nebyl povinen, ale ani oprávněn přezkum tohoto rozhodnutí provést. Naopak, pokud by tak učinil, a to za nastalé situace, kdy již bylo rozhodnutí o zajištění přezkoumáno a v uvedené věci rozhodnuto rozsudkem krajského soudu ze dne 11. 1. 2016, čj. 10 A 1/2016 – 19, zatížil by své řízení vadou, jelikož by nerespektoval překážku věci pravomocně rozhoduté. Obdobné ostatně platí i pro správní řízení před žalovanou. Ta také nebyla oprávněna (ani povinna) v řízení o prodloužení doby zajištění bez dalšího přezkoumávat svoje předchozí rozhodnutí o zajištění, vydané v době před novelizací zákona o pobytu cizinců (přede dnem 18. 12. 2015). To bylo pravomocné a vyvolávalo právní účinky; žalovaná jím byla, a dosud je, vázána nejméně do doby, než je zákonným způsobem zruší soud. Za neopodstatněnou je proto třeba považovat i námitku stěžovatele, že se krajský soud měl při přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí zabývat podmínkami původního zajištění ke dni 25. 11. 2015. Takový postup by ostatně narážel i na stěžovatelem poukazovaný § 75 odst. 1 s. ř. s.

[18] Stěžovatel přesto není nikterak dotčen ve svém právu na přístup k soudu ve vztahu k rozhodnutí o zajištění. Mohl se proti němu bránit samostatnou žalobou, čehož využil (viz bod [17]) a rozsudek krajského soudu, kterým rozhodl o jeho žalobě směřující proti rozhodnutí o zajištění je v současné době, jak je Nejvyššímu správnímu soudu známo z databáze řízení u něj vedených, předmětem kasačního přezkumu ve věci vedené pod sp. zn. 1 Azs 20/2016. Právě v uvedeném řízení se Nejvyšší správní soud bude otázkou přezkoumatelnosti i zákonnosti rozsudku správního soudu vztahujícího se k rozhodnutí o zajištění zabývat a právě v tom řízení může stěžovatel uplatňovat veškeré námitky, které se rozhodnutí o jeho zajištění ze dne 27. 11. 2015 týkají (tedy i neaplikovatelnost § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění do 17. 12. 2015 z důvodu nedostatku vymezení objektivních kritérií „*vážného nebezpečí útěku*“ v zákoně).

[19] Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli, že v době vydání rozhodnutí o zajištění (dne 27. 11. 2015) zákon o pobytu cizinců v § 129 odst. 1 neobsahoval vymezení pojmu „*vážné nebezpečí útěku*“ a bylo tak sporným, zda zde není rozpor s článkem 2 písm. n) nařízením Dublin III, z něhož vyplývá požadavek na vymezení objektivních kritérií tohoto neurčitého právního pojmu právními předpisy. Uvedené se stalo předmětem řízení o předběžné otázce u Soudního dvora Evropské unie na základě usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, čj. 10 Azs 122/2015 – 88. Soudní dvůr Evropské unie v této věci dosud nerozhodl, to však v právě projednávaném případě nepředstavuje překážku kasačního přezkumu.

[20] Dne 18. 12. 2015 totiž nabyl účinnosti zákon č. 314/2015 Sb., kterým došlo k novelizaci zákona o pobytu cizinců, mj. i jeho § 129 odst. 4, který od uvedeného dne obsahuje objektivní kritéria pro vymezení pojmu „*vážné nebezpečí útěku*“ ve smyslu čl. 2 písm. n) nařízení Dublin III. Případný nedostatek předcházející zákonné úpravy tak byl odklizen. Právě za účinnosti této novelizované právní úpravy zákona o pobytu cizinců žalovaná vydala napadené rozhodnutí (dne 18. 12. 2015). V něm se na půdorysu nesporných skutkových okolností stěžovatelova případu zabývala splněním předpokladů prodloužení doby zajištění vyplývajících z čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III.

[21] Žalovaná vyšla ze skutečnosti, že stěžovatel přicestoval na území České republiky bez dokladu totožnosti, bez víza, nemá v České republice žádné vazby, adresu pobytu a nemá ani dostatek finančních prostředků na dobrovolné vycestování z jejího území. Vzala v potaz i jeho vyjádření o záměru pokračovat v cestě schengenským prostorem do Paříže, ač podal žádost o azyl ve Španělsku, kam se naopak zjevně vrátit nehodlá.

[22] Napadenému rozhodnutí nelze vytknout, co namítá stěžovatel, že žalovaná „slepě“ převzala závěry, na základě nichž přistoupila k jeho prvotnímu zajištění. Naopak se žalovaná smyslu čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III i v napadeném rozhodnutí znovu možnostmi uložení mírnějších donucovacích opatření (podle § 123b zákona o pobytu cizinců), a za situace, kdy neshledala možnost a účelnost jejich využití, posuzovala, zda ve stěžovatelově případě existuje vážné nebezpečí útěku. Tento předpoklad dovedla a důvody, které jí k tomuto závěru vedly, vyložila na straně 3 napadeného rozhodnutí.

[23] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že posouzení otázky, zda ve stěžovatelově případě nebylo možno využít mírnější donucovací opatření a existuje zde vážné nebezpečí útěku, je v napadeném rozhodnutí vyloženo na samé hraně přezkoumatelnosti. Je tomu tak ale i proto, že stěžovatel s výjimkou opakovaného vyjádření (v protokolu o podání vysvětlení ze dne 26. 11. 2015 a v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 27. 11. 2015) o své identitě, o pobytu ve Španělsku, zde podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a o záměru vycestovat z území České republiky do Paříže, se žalovanou nikterak nespolečně pracoval, odmítl vypovídat a přebírat od žalované jakékoli písemnosti (včetně rozhodnutí).

[24] Nejvyšší správní soud vzhledem k těmto okolnostem uvážil, že žalovaná zohlednila veškeré skutkové okolnosti případu, které v řízení vyšly najevo a které o situaci stěžovatele zjistila. Závěr o existenci vážného nebezpečí útěku byl v projednávané věci opodstatněný a v mezích kritérií zakotvených v § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.

[25] Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná se zabývala i přiměřeností dalšího zajištění a odůvodnila také, z jakých důvodů prodloužuje dobu zajištění stěžovatele o dalších 28 dní. Skutečnost, že žalovaná stanovila dobu prodloužení zajištění přiměřeně okolnostem tohoto konkrétního případu, dokládá i následné (byť pro posouzení této věci nerozhodné) naplnění vlastního účelu zajištění, tj. předání stěžovatele podle nařízení Dublin III do Španělska v době trvání jeho prodlouženého zajištění.

[26] Namítal-li tedy stěžovatel v kasační stížnosti, že při prodloužení doby zajištění měla žalovaná znovu zhodnotit podmínky a okolnosti dalšího zajištění, tj. přiměřenost a existenci alternativ, a to k datu vydání napadeného rozhodnutí, z toho, co bylo právě uvedeno, vyplývá, že tomuto požadavku dostála.

[27] Výhrada stěžovatele směřující k porušení § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. krajským soudem je také neopodstatněná. Poukázal-li krajský soud v napadeném rozsudku při úvahách o naplnění objektivních kritérií „*vážného nebezpečí útěku*“ i na stěžovatelovo agresivní chování vůči tlumočnicki (v čemž stěžovatel spatřoval nedůslednost krajského soudu při aplikaci § 75 odst. 1 s. ř. s.), nutno zdůraznit, že uvedená zmínka nebyla (a ani nemohla být, neboť nebyla obsahem napadeného rozhodnutí) rozhodovacím důvodem, vedoucím k závěru o zákonnosti napadeného rozhodnutí. Z napadeného rozsudku je zřejmé, že při přezkumu rozhodnutí o prodloužení doby zajištění vyšel krajský soud ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (viz strany 3 – 4, jakož i strana 5, čtvrtý odstavec shora napadeného rozsudku). Porušení § 75 odst. 1 se proto nedopustil.

[28] K pochybení nedošlo ani co do rozsahu soudního přezkumu. Stěžovatel sice vytýkal, že krajský soud měl ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. k námitce přezkoumat i rozhodnutí o zajištění, Nejvyšší správní soud však již výše v bodech [16], [17] a [18] vysvětlil, že rozhodnutí o zajištění nebylo závazným pokladem napadeného rozhodnutí (ve smyslu § 75 odst. 2, věty druhé s. ř. s.). Nepřehlédl přitom, že žaloba (podaná u soudu dne 25. 1. 2016) a její doplnění ze dne 3. 2. 2016, nebyly zcela konzistentní, jelikož stěžovatel jako napadené označil toliko rozhodnutí o prodloužení doby zajištění ze dne 18. 12. 2015, v rozporu s tím v rámci jednotlivých žalobních bodů poukazoval i na nezákonnost rozhodnutí o zajištění, které jako napadené neoznačil a konečně v návrhu výroku rozsudku (žalobním petitu) navrhl zrušit vedle rozsudku krajského soudu jak napadené rozhodnutí, tak i rozhodnutí o zajištění ze dne 27. 11. 2015.

[29] Krajský soud vzhledem k poznatku, že rozhodnutí o zajištění bylo napadeno samostatnou žalobou stěžovatele, nebylo jako napadené v žalobě označeno, ani k žalobě přiloženo, tento vnitřní rozpor žaloby vypořádal se správným závěrem, že rozhodnutí o zajištění v nynějším řízení není oprávněn přezkoumat. K tomuto správnému závěru Nejvyšší správní soud doplňuje, že v nastalé situaci, kdy v době vydání napadeného rozsudku již bylo pravomocně rozhodnuto o žalobě směřující proti rozhodnutí o zajištění (což je nespornou skutečností), nemohl být přezkum tohoto rozhodnutí proveden především z důvodu překážky věci pravomocně rozhodnuté. Jistou nedůslednost v postupu krajského soudu lze s ohledem na znění žalobního petitu tedy spatřovat v tom, že samostatným výrokem v napadeném rozsudku nerozhodl o odmítnutí návrhu na zrušení rozhodnutí o zajištění ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro překážku věci pravomocně rozhodnuté. Obsahově správně však o této námitce uplatněné „z opatrnosti“ pojednal tak, že věcný přezkum rozhodnutí o zajištění v nynějším řízení není možný.

[30] Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že pouhá absence samostatného výroku, který by ale na výsledku řízení a na právním postavení stěžovatele ničeho nezměnil, nemá vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

VI.

[31] S ohledem na shora uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[32] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[33] Stěžovateli byla usnesením krajského soudu ze dne 25. 1. 2016, čj. 10 A 13/2016 – 14, ustanovena zástupkyně z řad advokátů JUDr. Lucie Mališová. Zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. V případě, kdy je zástupce z řad advokátů ustanoven soudem, platí jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovená zástupkyně v řízení o kasační stížnosti učinila 1 úkon právní služby ve výši 3100 Kč spočívající v sepisu kasační stížnosti podané dne 2. 3. 2016 [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Dále jí náleží paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Za zastupování v řízení o kasační stížnosti ustanovenému advokátovi celkem náleží 3400 Kč (zástupkyně stěžovatele není plátkyní daně z přidané hodnoty), která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. října 2016

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu